

Barabássy Miklós: Gondolatok a történelemszemlélettel kapcsolatban

Vajon mi lehet az oka annak, hogy politikai támogatást kapott a Kurultáj, nem csak a jobbközéptől, hanem a Jobiktól is? Milyen változások mentek végbe mostanában világszinten a történelem szemléletében?

Fiatalember koromban a romániai kisebbségi élet áldozataként, mint aki erős nemzeti tudattal rendelkezik kedvenc olvasmányom Orbán Balázs, A székelyföld leírása, volt.

Sok-sok évvel később talán 2000-ben nem sokkal azután hogy megjelent Seminóék genetikai vizsgálatának eredményei egy csapásra újra érdeklődésem középpontjába került a magyarság eredete. Ebben az időben még Németországban éltem, ami természetesen nagy előnyt jelentett, mert nem csak a magyaroknak, hanem a németeknek is megváltoztatta az addig kimondottan nyelvészek által írt történelmét. A németek nemzeti büszkeségét kioltotta a második világháború, ezért már az 1960-as évektől kezdték átértékelni a történelmüket.

"Hiszem, hogy a képzelet erősebb a tudásnál.

Hogy a mítosz erősebb a történelemnél.

Hogy az álmok hatalmasabbak a tényeknél."

(R.Fulghum)

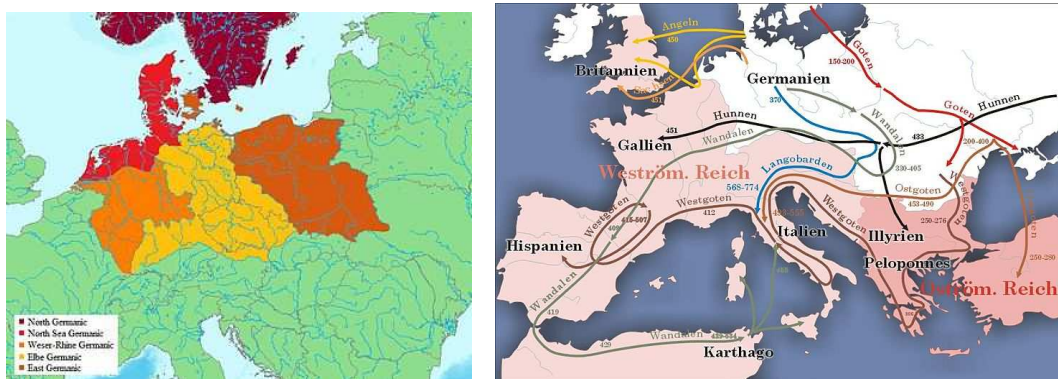
Kutató mérnökként keresem a történelmünkben is a bizonyosat, a tudást, ami akár csak a fizikában és matematikában csak egy bizonyos időben és térben lehetséges. A fontosabb azonban a hit.

Így én tudom és hiszem, hogy a mai Kárpát-medencei nép nagy része már több évezrede itt él.

Hogy milyen nyelvet beszéltek? Természetesen hiszem, (nem tudom) valamilyen ősmagyart. Nekem azonban nem elég hogy én higgyek, és tudjak valamit, engem zavar az, hogy idegen népek történetét tanítják a sajátunk helyett, szentet csinálnak a Habsburgokból, és Erdély története (trilógia) tele van hazugsággal, hogy benyaljanak a románoknak is.

Talán őstörténetünk megértéséhez, hasznos lehet, ha kissé rámutatok a hivatalos német történetírás mai szemléletére:

Ma a germán népeket északról Skandinávia felől származtatják. Svédországban, és észak Németországban is találtak rúna szövegeket, amiket germánnak tartanak. Krisztusi időben a germánok élettére az első térképen látható. Ez relatív jól dokumentált:

Mint látható a germán népet már nem rokonítják iráni vagy indiai népekkel. Írásuk a rúna legkorábbi megjelenése Kr. u. 150-200 A leghosszabb nyelvemlék a keletgót bibliafordítás a 4 sz. második feléből. A germánok állandó háborúzásokban voltak a római birodalommal, és a keleti- és vizigótok igyekeztek állandóan betörni a Római birodalom limesei mögé. A germánok által lakott területen azonban éltek más nyelvű népek is (például finnek, észtek). A modern német etnogenezis (népek kialakulása) szerint (1980-tól) a nyelv lehetett egy kapocs a népek kialakulásában, de nem volt egy fontos előfeltétel. Idézet: „Ellentétben a korábbi kutatásokkal ma már a tudo-

mány megpróbálja azokat a folyamatokat megérteni, amik etnikai identitásokhoz vezettek, és ma már nem fogadja el a „vándorló” készen kialakult népek elméletét...

Nem, mint a késői irodalomban gyakran feltételezhető, a menekülés, az éhezés vagy a hideg volt az indító oka hogy feladják az eredeti identitásukat és újat alkossanak, hanem az új lehetőségek megszerzése, amiket a gazdag mediterrán (Római birodalom) kínált.

A törzsi összefogás egyre inkább egy nyitott harci szövetségé alakult, egy harcos csoporttá, amelyik egy eredményes vezető személyiség által egymásra talált, annak érdekében, hogy egy közös célt elérjen, mint rablás vagy a birodalomba való integrálódás ahol a családok jobban élhettek. Egyszerűen mondva, aki együtt harcolt oda tartozott. A sikeres törzsek útjuk során állandóan gyarapodtak, új népekkel.” (Eddig az idézetek)

A német etnogenezis értelmében tehát már túljutottak azon, hogy a nagy germán hősöket állítsák a német eredet középpontjában. Azok a germán törzsek melyek eredeti helyeikről kitörték, és időlegesen sikeres „királyságokat” hoztak létre a Római birodalom területén belül, azok nyelvei mind elvesztek. Ami megmaradt germán nyelvterületnek az nagymértékben a Krisztusi időig dokumentáltan visszavezethető területekre koncentrálódik. (angol, skandináv, német, németalföld, porosz területek stb.) Terjeszkedés pedig dél fele volt csak nyitottabb (svájci és déltiroli területek, keleten pedig a Kárpát-medence legnyugatibb területei. Ha a magyar történelemírás is követte volna a németet, akkor ma a magyarság őstörténete a Kárpát-medencei történettel kezdődne és ott is fejeződne be!

Ezek után nézzük meg, hogy mik azok a tényezők melyek megakadályozzák azt, hogy a magyar történelem szemlélet is megváltozzon.

1. A finnugor nyelvtörténeten alapuló történelemszemlélet (még ma is ezt tanítják az iskolákban). Bár ma már hivatalosan is azt hangsúlyozzák, hogy a nyelvtörténetet *markánsan* el kell választani a néptörténettől, a történelemtanítás ma is a rosszindulatú finnugor nyelvészek által kreált őstörténeten alapul, ami tulajdonképpen a honfoglalással kezdődik. (Arról nem is beszélve, hogy még abban sem biztosak. Ma például a Pozsonyi csatát valahova Zalavárra próbálják egyesek áttenni)
2. A nemzeti érzellel bíró történészeknek, és a köznépeknek még inkább, nehéz váltani, mert a nép történetét kéne tanítani az uralkodó, vagy vezető réteggel ellentétben. Ehhez pedig egy paradigmaváltásra lenne szükség, mivel a világ összes korai krónikáiban, a történelmi hősközlésben, mondákban, mesékben, és a korai magyar nemzeti kép kialakításában, a hangsúly kizárólag a harci hőstettekre, királyok, vezetők dicsőítésére szorítkozott. (sumer, hun származás, kettős honfoglalás, Hun-magyar monda, stb.) A hiba abban a szemléletmódban van, hogy a népet azonosították a vezető réteggel. Tisztázzuk, hogy függetlenül attól, hogy ki honnan jött, milyen nyelven beszélő úrhölgyeket, urakat hozott magával, az a terület és nép volt a magyar nép amelyiknek uralkodója lett.
3. A mi körünk mottója: „nem jöttünk mi sehonnan sem” látszólag szemben áll a fenti elméletekkel, mert mi tagadjuk a nyelvi és etnikai honfoglalásokat, illetve, hogy azok kívülről kerültek volna a Kárpát-medencébe. E helyett azt hangoztatjuk, hogy a mai Kárpát-medencei lakóság őshonos, mint a magyar nyelv is. Azt én elfogadom, hogy az őstörzshöz az évezredek alatt több más etnikum is társult, akiket az itt élők beolvasztottak, mert ez a nép mindig is befogadó nép volt, ugyanakkor innen is távoztak, váltak ki etnikumok, akik lecserélték nyelvüket, a szlovákra, románra, ukránra stb. de úgy is, hogy kivándorlóként elhagyták a Kárpát-medencét.

Mik azok a tények, természettudományi eredmények, amik a mi megállapításaink mellett szólnak:

1. Régészetileg bizonyított, hogy a Kárpát-medence az ősidőktől folyamatosan időszakonként feltűnően sűrűn lakott volt. A KM természeti adottságai sokkal előnyösebb humán életteret biztosítottak az itt lakóknak mint például a germán élettér. Hadászatiilag a Kárpátok magas hegyvonulatai, a Duna észak-déli

vonásával közösen nagyon jó védelmi falat alkottak a különböző külső ellenséggel szemben. Nem volt semmi ok, e területek elhagyására, sőt az ismert történelemben állandóan más népek érdeklődésének a középpontjába került. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a római birodalom képtelen volt az egész KM-re hatalmát kiterjeszteni. A Dunától keletre és Erdélyre csak igen rövid ideig terjesztették ki hatalmukat. Nyilván azért mert ellenállásba ütközött és a Dunától délre nagyobb biztonságban lehettek. A római birodalom összeomlásától a magyar királyság kialakulásáig a honvédő háborúk nagy részét külterületeken vívták, elkerülve ezzel a lakóság lemészárlását. A magyar királyság kialakulása után a sztyeppei törzsek betörése okozta a legnagyobb kihívást, beleértve a török háborúkat is, amit a Habsburg elnemzetlenítés váltott fel.

2. Antropológiailag a különböző időből való csontokból nem állapítható meg az, hogy a KM-ben népszerűség csere történt volna valaha is.
3. Antropológiailag igazolható a német szemlélet, hogy a népvándorló törzsek akár a „Honfoglalók” is a legkülönbözőbb antropológiai jelekkel rendelkeztek. Lásd csak egyetlen temetőbe (a hartai) ahány eltemetett annyi egymástól idegen genetika.
4. A genetikai mai állása szerint a haplocsoportok földrajzi területekre jellemzőek. (Raskó István : Honfoglaló gének)
5. A Kárpát-medence genetikai haplocsoportjai, a vércsoportok, a laktóz tolerancia, az Epikanthus medialis (vágott szem) hiánya, mind azt igazolják hogy a mai magyar Kárpát-medencei lakosok több mint 80%-a őshonos a Kárpát-medencében, és egyetlen más ázsiai, vagy finnugor nyelvet beszélő néppel sem rokon. A honfoglalás idejéből származó csontokon végzett genetikai vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy a nagytöbbségű egyszerű sírok genetikai állománya megegyezik a ma élő KM-i lakosok genetikai állományával. Itt jegyzem meg hogy a királyainkon végzett genetikai vizsgálat semmilyen információval sem szolgál a magyar néppel kapcsolatban. Csodálkoznék, ha besorolódna a KM jellegzetes genetikai spektrumába. Ha valaki kételkedne a haplocsoportok és földrajzi területek összetartozása tekintetében, akkor maga is megcsinálhatja a próbát. Tessék venni a KM körül élő népek haplocsoportjait, és tessék azt extrapolálni a KM-re. Ezután összehasonlítani az interneten közölt adatokkal.
6. Az archeogenetikai vizsgálatok is azt igazolják, hogy a bevándorlók mint, a longobárdok, a gótok, a hunok, a honfoglalók stb. vegyes etnikumú és a korábbi elképzeléshez képest kisebb számú csapatként érkeztek a KM-be. Az ázsiai markerek ugyan jelen vannak, de nagyon különböző képet mutatnak, és összességben sem tudták megváltoztatni a képet és mára szinte teljesen el is tűntek a KM-i genetikai összetételből.

Az viszont kétségtelen hogy kultúrájukkal, sajátosságaikkal, és ismereteikkel gazdagították az itt talált népet, amelynek időnként a vezető osztálya elkopott, képtelen volt saját magát megvédeni a külső ellenségtől, ezért leginkább keletről kapott segítséget a Római birodalommal, germánokkal szembe. Ne felejtjük el, hogy a Kárpát-medence gazdagsága ismert volt már az antik világban is.

A magyar történelem nem a vezető rétegek hovatartozásáról kéne szóljon. Királyaink nem attól magyar királyok, hogy maguk magyar származásúak (akár lehetett más anyanyelvük is) voltak vagy sem, hanem attól, hogy a nép amelyet védtek az az ő hatalmi területükhöz tartozott. És ebből a szemszögből még a nyelvük is másodrangú volt. (Lehetett az horvát, ruszin, szlovák vagy akár germán is.) Tehát ebből a szempontból kell nézni akár Boirebiszaszt, Dekaineoszt, Attilát, Bajánt, vagy akár Árpádot. Már a Kr. előtti első évezredtől a KM kultúrája szkíta lovas kultúra volt, amely közelebb állt az eurázsiai íjlesztő népek kultúrájához, mint a római birodalom kultúrájához. Amit például a dákok jelképeiről, ruházatukról tudunk, egyértelműen a sztyeppei jelképeket hordozó népként jelenik meg. Az ismereteink a római kórtól a legjobban dokumentáltak. Azonban a Kárpát-medence egésze soha nem került a rómaiak kezébe. Már a negyedik századtól nem a Római birodalom, hanem a germánok jelentették az igazi veszélyt a Kárpát-medence egészére. A felszabadítás a hunoktól jött, akik előbb a gótokat verték tönkre, majd miután a keleti gótok csatlakoztak a hunokhoz, köz-

pontjukat a KM-be helyezték, körbeverték az egész akkori világot, így biztosítottak nyugalmat a KM lakóinak. Nyilván a hasonló sztyeppeti kultúra és főleg az erő volt az, ami a KM lakói számára Attilát saját uralkodójukká tette. Mégis az első igazi nyugalmat és KM-i hazát nem Attila, hanem 463-tól a Fekete-tengertől északra (antropológiailag a Volga-Káma) környékén kialakult törzsszövetségből kinőtt, avar birodalom nyújtotta. Nyilván ugyanabból a hun törzsből származó avar arisztokrácia pótolta a KM-i vezetői vákuumot. Baján létrehozott egy, igazi stabil KM-i erős államot, ami már a népe védelmét tekintette a legfontosabbnak. A harcok elsősorban a frankok, Merovingok, Karolingok ellen folyt. Erős szövetségeket kötöttek egyes germán népekkel a longobárdokkal, a bajorokkal, de a keletrómai császárral is. Ezalatt béke és gazdasági fellendülés indult a KM-ben. Mikor a 9-ik század elején az avar birodalom hanyatlani kezdett én valószínűnek tartom, hogy ugyanahhoz az anyatörzshöz fordultak segítségért, amelyik a hun, és az avar dinasztiát adta a KM-nek. Így került Árpád mint „hon(foglaló)védő” a történelem színpadára. Az én történelem szemléletemben semmilyen lényege nincs annak, hogy Attila, Baján, Álmos, Árpád milyen nyelvet beszéltek. Ők a KM stabilitását, függetlenségét biztosították annak a népnek amelyik itt élt, és az a ma magyarnak nevezett nép.

A második (német) térképen feltűnő hogy a gótok elkerülték a Kárpát-medencét (KM). A hunok viszont miután legyőzték a gótokat egyenesen a KM-be tartottak. Meglepő azonban hogy relatív kevés hunkori sírt találtak a KM-ben és azoknak is nagy része európai (germán?) antropológiai jeleket hordoz. Nagyon kevés 1-2 tucat olyan sír ismert, amelyekről óvatosan ki lehet jelteni, hogy hun harcos lehetett. Mint egyet be is mutattak a Kurultájon. Az viszont kimondottan ázsiai arc volt. Az európai arcokat gót (germán) vitézeknek tekintik. A ma lombardiának nevezett területeken nem találnak longobárdoknak tulajdonított csontokat. Magyarországra jönnek az olaszok de persze itt is csak feltételesen mondható néhány koponyára hogy longobárdé volt. Mai értelemben kérdem én, hogy mit tekinthetünk longobárdnak, vagy gótnak, germánnak vagy akár hunnak? Ez első válasz az lenne, hogy aki annak megfelelő nyelvet beszélt. Nos innen következik, hogy ez téves megfogalmazás. Az sem számít hogy honnan jött csak egy valami számít, hogy minek nevezett hadsereghez tartozott. A hunkori temetők és hunoknak nevezett harcosok nagyrésze nem volt hun, legalább is a temetők tanulságai szerint. Ezt a feltételezést csak úgy lehetne megdönteni ha, bebizonyosodna, hogy a hunok urnatemetkezést gyakoroltak. Az azonban kétségtelen, hogy minden népvándorló csoporttal jöttek ázsiai népek is. Vagy éppen ők voltak a kezdeményezők. Az is kétségtelen hogy mi nem vagyunk ázsiai eredetű nép. Nem tudom, hogy mennyire ismert, de Európában egyetlen nép a lapp az amelyik vágottszemű (genetikai tulajdonság).

A nyelvel kapcsolatban, meg kell jegyezmem, hogy sajnos egyelőre nem ismerek olyan természettudományi felismerést amelyik (mint az etnikum esetében az antropológia vagy a genetika) egyértelműen bizonyítaná, hogy hol alakult ki. Csodálom és próbálom megérteni a nyelvészeket és fejtegetéseiket, de valahogy mindig arra a következtetésre jutok, hogy az egyszerű szó és hangfejtegetéseken nem jutnak túl. (Ez érvényes a finnugristákra is.) Engem a szükség rákényszerített, hogy a magyar mellett megtanuljam a román, a németet és az angolt. Nos ezek között a nyelvek között elég nagy a különbség. A román az egy latin nyelv, a német az germán és azt mondják, hogy az angol is az. Nos ha valaki tud franciául, az egészen könnyen megtanul angolul, mint én is a román tudásom alapján. Az angolban sokkal több a latin eredetű szó, mint a germán. De tovább megyek, az angol annyira elfajzott a hajlító nyelvek családjából hogy mára már izoláló lett, mint a kínai. Nos ha a németet figyelem, akkor a legfontosabb szabály a szórend a mondatban. Vagyis a főmondat első szava, mindig az alany, második az állítmány, majd a többi és ott is az idő megelőzi a helyhatározót stb. A mellékmondatban a kötőszó után a főnév, majd a többi akár egymásba fűzött mellékmondatok is, de az ige a mondat végén kell legyen. Aki Magyarországon nyelvviskolában tanulta a németet nagyon gyakran a hatalmas szókincs mellett nem tudja megérteni magát rendesen, mert ezt a szabályt képtelen betartani. Szerintem sok nyelvi különbség mellett ez a legmarkánsabb a magyar és német nyelv között. Szótanilag könnyű azt elfogadtatni, hogy a ház és a Haus az közelebb van egymáshoz, mint a finn kota. Főleg kiejtésileg. De a nyelv nem megnevezésekből áll, hanem vannak olyan alapvető tulajdonságai, amik a beszédet és nem a szavakat jellemzik. Illetve bizonyos nyelvekben (hajlító, és izoláló) nyelvek szavai nem szóbokrokból állnak, nem szóképzéssel dolgoznak hanem mindenre külön kifeje-

zést használnak. Azt is el tudom képzelni, hogy a nyelv fejlődése alatt bizonyos szavak elveszítik értelmüket, akár le is cserélődnek idegenből vett szavakkal. Tovább megyek az is bizonyított tény, hogy bizonyos nyelvtani szerkezetek is lekopnak, sőt időről időre nyelvújítások is szükségesek. Így megváltoznak az igeragozások (vala), hasonulások (-val, -vel, lásd a csángókat, akik a nyelvújítás előtti magyar nyelvet beszélik a „sűrű” szó helyett a „gyakor”-t használják stb.). Ami soha nem fog megváltozni az, hogy a magyar nyelv az értelmét a szavaknak ragozással éri el, a mondatban a sorrend általában nem fontos. Számomra feltűnő, hogy idegen eredetű szavakat a magyar nyelv szabályai szerint magyarosítjuk. Ez leginkább a magyar anyanyelvű gyerekeknél a feltűnő, ha például német környezetben és iskolába járnak. Egyszerűen előbb csak néhány német szót kevernek mondataikba, de magyarul ragozzák. Majd mindinkább több német szót kevernek a beszédükbe. Akkor győzi le az új nyelv az anyanyelvet, amikor a mondataik németesek lesznek. Ettől kezdve a magyarban is elkezd a német szórendet gyakorolni.

A nyelvújítók rengeteg, főleg német mintára újdonságot hoztak a magyar nyelvbe. Ilyen a sok összetett szó ami egy az egybe megfelel a német szóösszetételeknek. Például: Bushaltestelle- buszmegálló. Ebből a szempontból merőben különbözünk a román (latin-szláv) szavaktól statie de autobus. (három szó, az autobus átvett idegen szó) A románban összetett szavak szinte egyáltalán nincsenek, mint a latinban, franciában, angolban sem jellemző! A kifejezések, sorrendje összetett szavak esetében is merőben más, mint a magyarban vagy németben. A latin nyelvek esetében a sorrend a fontossági sorrend. Nem a busz a lényeg, hanem a megálló. Milyen megálló? Busz megálló.

A legérdekesebb a sorrend szempontjából hogy a magyar nyelvben a neveket és a dátumot egészen más sorrendben mondjuk mint a latin, szláv, vagy germán nyelvekben. Előbb a vezetéknevet majd a keresztnévet, az idő szerint, pedig előbb az évet, majd a hónapot és a napot. Szerintem ez a sajátossága a magyar nyelvnek nagyon ősi lehet, mint a számok is, tizenhárom, tizennégy stb. nagyon magyaros. Németül dreizehn, vierzehn, etc. vagy románul treisprezece, patrusprezece etc. Nagyon szeretném az amatőr és hivatásos nyelvészeknek ezeket a sajátosságokat fegyelmükbe ajánlani. Szerintem, mint a magyar szavak gyökei, hasonlóan fontosak lehetnek ezek a sajátosságok. Legelőbb össze kéne gyűjteni azokat a sajátosságokat, amelyek a magyar nyelvre jellemzőek, és minden más nyelvből is azokat, amik azokra a nyelvekre jellemzőek. Táblázat szerűen beikszelni ami közös. A végén következtetéseket lehetne levonni amik talán megkönnyítenék azt is, hogy olyan nyelvekkel hasonlítsuk a magyart össze amelyek már kihaltak, és a betűk hangértékét sem ismerjük, mint a sumer vagy az etruszk.

2014. augusztus 25.